

Cu puține zile în urmă , mai precis la întâi septembrie, am intrat într- un nou an bisericesc. În desfășurarea anului bisericesc avem sărbători mai importante care sunt încadrate între două duminici. Așa este și sărbătoarea „Înălțarea Sfintei Cruci”, praznic împărătesc. Prin urmare avem Duminica înaintea Înălțării Sfintei Cruci și Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci.

În Duminica înaintea Înălțării Sfintei Cruci , se citește o pericopă evanghelică din Sfânta Evanghelie de la Ioan, cap.3, versetele 13 până la 17.

Zis- a Domnul:„, ...nimeni nu s- a suit în cer, fără numai Cel care s- a pogorât din cer, Fiul Omului, care este în cer; Și precum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul- Născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n- a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască”. Textul este foarte scurt dar deosebit de dens, conținând multe învățături necesare nouă să le cunoaștem și să le urmăm , ca să ne putem bucura de jertfa mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, adică pentru a dobândi mântuirea sufletului, scopul primordial al vieții și petrecerii noastre pământești. De fapt credem și mărturisim cu toată puterea că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Putem spune că trei au fost coordonatele esențiale ale misiunii pământești a Mântuitorului nostru Iisus Hristos: iubirea, slujirea și jertfa. Însăși zidirea lumii și facerea omului sunt rodul iubirii lui Dumnezeu. Și pentru că omul a dezechilibrat, a stricat armonia lucrurilor zidite de Dumnezeu, numai Dumnezeu a putut restabili echilibrul , normalitatea. De aceea tot arătare a iubirii lui Dumnezeu a fost trimiterea în lume a Izbăvitorului promis de la început:”Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul”(Facere 3, 15). Astfel că la plinirea vremii,, ca rod al iubirii Dumnezeu,Cel care este întotdeauna credincios în făgăduințele Sale, Izbăvitorul este trimis, El vine:”Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul- Născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”(Ioan 3, 16)

Fiul lui Dumnezeu fiind legat în aceeași iubire cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, a voit să vină la noi. El a primit pentru mântuirea noastră, să ia această misiune minunată. El a venit la paharul cel amar din Grădina Ghetsimani, a venit la coroana de spini, El, Împăratul slavei, a venit să fie scuipat bătut și hulit, iar apoi răstignit pe cruce; El a venit să- și verse sângele pentru ca să ne împăce cu Tatăl Său.

Iată iubire dumnezeiască, căci Tatăl L- a trimis ca să ne scape de toate răutățile și să ne

împace cu El. De aceea zice Mântuitorul că”... nimeni nu s- a suit la cer, fără numai Cel Ce S- a pogorât din cer, Fiul Omului care este în cer”(Ioan 13, 13).

Scopul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost ca să izbăvească lumea de păcate și de muncile iadului, dar această izbăvire cerea o jertfă foarte mare, cerea viața Fiului Omului. De aceea zice Mântuitorul:”După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică”(Ioan 3, 14). Icoana acestei răstigniri a Mântuitorului a fost închipuită în Sfânta Scriptură a Vechiului Testament în timpul proorocului Moise. Când Moise conducea poporul prin pustie, evreii au început să cârtească împotriva lui și i- au zis: „La ce ne- ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustiu? Căci aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s- a scârbit de această hrană sărăcăcioasă”. Văzând Dumnezeu această cârtire, s- a mâniat pe ei și a trimis asupra lor mulțime de șerpi veninoși și au murit mulți din popor, otrăviți.. Dându- și seama de greșeală, au venit la Moise și i- au cerut să- L roage pe Dumnezeu să- i izbăvească. Dumnezeu a zis către Moise:”Fă un șarpe de aramă și- l pune pe un stâlp și oricine va fi mușcat și va privi la șarpele de aramă, nu va muri”. Moise a făcut întocmai și poporul a fost izbăvit.

Această icoană veche s- a repetat atunci când a fost răstignit Domnul Hristos pe Cruce, căci șarpele de aramă închipuia pe Iisus Hristos, iar stâlpul de lemn închipuia Sfânta Cruce. Iisus Hristos a fost răstignit pe cruce pe Golgota și toți care privesc și cred în jertfa Lui sunt izbăviți de veninul păcatului.

Jertfa răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu este îndreptată pe de o parte către Dumnezeu, jertfa fără prihană fiind preț de răscumpărare, jertfa curată a Dumnezeului- Om, iar pe de altă parte către om, ca ridicare a pedepsei pentru păcat. Astfel Sfântul Apostol Pavel scrie că:”sângele lui Hristos, Care S- a adus pe Sine jertfă fără prihană lui Dumnezeu”(Evrei 9, 14), căci Hristos:” S- a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu, într- un miros de bună mireasmă”(Efeseni 5, 2). Tatăl L- a dat pe Fiul Său Cel Unul Născut, ca oricine crede în El să nu piară...”(Ioan 3, 16). Hristos a fost rânduit jertfă de curățire:”Îndreptându- se în dar cu harul Lui prin răscumpărarea în Hristos Iisus, pe care L- a rânduit Dumnezeu curățire prin credință într- un sângele Lui, pentru iertarea păcatelor celor mai înainte făcute”(Romani 3, 24- 25). Iisus Hristos este jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi”(I Ioan 2, 2).

Înainte de patimile și jertfa Sa , Mântuitorului, ce vorbea despre acestea ce se vor întâmpla cu El, I s- a cerut de către Ioan și Iacob, fiii lui Zevedeu să fie puși de a dreapta și de a stânga, într- un slava Sa . Mântuitorul după ce îi îndeamnă la slujire și spunându- le :”...care vrea să fie cel dintâi între voi să fie slujitorul tuturor”, încheie prin a le spune:” că și Fiul Omului n- a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să- și dea viața preț de răscumpărare pentru mulți”(Ioan, 10, 45). De asemenea Mântuitorul le dă pildă de slujire, Apostolilor, când le- a spălat picioarele, și apoi le zice:”Voi mă numiți pe Mine Învățătorul și Domnul; și bine ziceți că sunt:Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v- am spălat vouă picioarele, datori sunteți și voi să vă spălați unul altuia picioarele, căci v- am dat vouă pildă pentru ca, precum v- am făcut Eu vouă, să faceți și voi. Adevărat, adevărat, vă spun : nu este slujitorul mai mare decât stăpânul său, nici solul decât cel ce l- a trimis pe el. Dacă știți acestea, fericiți veți fi când le veți și face”(Ioan 13, 13- 17).

Iubiți credincioși,

După exemplul de iubire, jertfă și slujire, arătat nouă de Fiul lui Dumnezeu, datori suntem și noi de a fi recunoscători față de Dumnezeu, Cel care ne- a zidit și ne- a mântuit.

Iar recunoștința noastră constă în felul care și noi îl iubim, ne jertfim pentru Dumnezeu, pentru credință, și îl slujim pe Dumnezeu, închinându- ne toată viața acestei misiuni pe care o avem. Întotdeauna să ne fie în minte cuvintele adagiului liturgic:”Pe noi înșine și unii pe alții, și toată viața noastră, Lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

În același fel trebuie să fim și față de semenii noștri, că de altfel iubirea față de Dumnezeu cum putem să ne- o arătăm altfel decât iubind pe fratele nostru, pe semenul nostru. Cum putem altfel să slujim lui Dumnezeu decât slujind cu toată ființa noastră semenului nostru și chiar jertfindu- ne pentru binele aproapelui.

Aș dori să închei cu cuvintele Sf. Ap. Și Ev. Ioan:”Cel ce nu iubește n- a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Întru aceasta s- a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său Cel Unul Născut l- a trimis în lume, ca prin El viață să avem. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne- a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne- a iubit pe noi, și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul”(I Ioan 4, 8- 11).
AMIN.

Pr. Vasile- Aurel Pop